

၁၉၈၉ ခုနှစ်
၁၉၉၁ ခုနှစ်

တပေမီမာန်ပထမဆုရ
အမျိုးသားစာပေ ပထမဆုရ

မြေခွေ

ဝါဆိုဦးကာပန်ခွေသည့်
ပန်းနီနီ



အပိုင်း (၁)

အကယ်၍ သာ မိုးဒီလောက်မရွာလျှင် ထိုက်ထိုက်စံ လမ်းထွက်၍ မရပေ။ အခုတော့ မိုးအေးအေး၌ ဝတ္ထုဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသော မိခင်၏ အလစ်တွင် ထီးလေးကို ကမန်းကတန်းဆွဲပြီး တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်၏။

လေရောမိုးပါ ထိုက်ထိုက်စံကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်သဖြင့် အေးခနဲဖြစ်ပြီး တွန့်သွား၏။ သို့ရာတွင် ဒီနေ့မှ အပြင်မထွက်လျှင် ဘယ်နေ့မှ ထွက်၍ မလွယ်ကူတော့ပေ။ အပြင်ထွက်ခဲ့သော လေးလေးမရှိခိုက်၊ မိခင်အိပ်ပျော်နေခိုက် အခါအခွင့်သာလွန်းသော အခြေအနေဖြစ်သဖြင့် တံခါးကို အသာပိတ်ကာ အပြင်မှ မင်းတုန်းကို အသံမမြည်အောင် ထိုးလိုက်သည်။ ။

အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်မှ အထွက် ထီးကိုကမန်းကတန်းဖွင့်ကာ မိုးရေထဲသို့နွှတ်တိုး ထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းမပေါ်တွင် ရေမြောင်းများ ပိတ်ကာ ရေများ ပြည့်လျှံနေသဖြင့် ခြံအထွက်တံတားလေးပင် မြုပ်နေသည်။ ။ ခြံတိုင်နှင့်မှန်းကာ လမ်းမတက်သို့ထွက်လာရသည် မှာ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် တံတားလေးမှာ လှုပ်နဲ့ နဲ့ ။

"ဟင်း"

လမ်းမပေါ်၌ လူများ ရှင်းကာ မိုးမှောင်နေသဖြင့် အပြင်ထွက်လာရ

သည်မှာ မဝံ့မရဲ နိုင်လှသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းထိပ်က စာတိုက်ပုံးဆီကို သာ အမြန်လှမ်းရပေဦးမည်။

ခြေမျက်စိဖုံးပြီး ခြေသလုံးမြုပ်နေသော လမ်းမပေါ်သို့ စမ်းတဝါးဝါး နှင့် လှမ်းလာရင်းက မေမေအိပ်ရာမှ မနိုးပါစေနဲ့ ဦးဟု တိုးတိုးလေးဆု တောင်းရသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်က မင်းတုန်း ချခဲ့သည် ကိုသိလျှင် ဘယ်လောက်များ ဒေါသထွက်မည်နည်းဟု တွေးရင်း ကြက်သီးထမိ၏။

"စာတော့မိုးစိုပါပြီ"

စာအိတ်ကလေးကို ရင်မှာ ပိုက်ကာ မိုးများ သဖြင့်ခေါင်က မလုံမလဲ နှင့် မိုးယိုကျလာသည့်ထီးကို မကျေမနပ်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထီးအကောင်းကြီးဖြစ်နေသော်လည်း ခေါင်က စိမ့်ကျနေ၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရောက်ဖို့ က အရေးကြီးတာပဲ"

ခြေလှမ်းများ သွက်လာကာ သုတ်သုတ်ကလေး လှမ်းလာသော်လည်း မိုးနှင့်အတူ လေပါပါလာ၍ ထင်သလောက်ခရီးမတွင် ပေ။ ရှေ့တည့်တည့်မှ လေတိုက်သဖြင့် ထီးကိုခပ်ငိုက်ငိုက်ကလေး ဆောင်းကာ လေဆန်မိုးဆန် ရွှံ့ရေဆန်ကို အားခဲပြီးလှမ်းလာစဉ် ...

"ပွမ်"

"အမေ"

ရုတ်တရက် မျက်လုံးအစုံမှာ ပြာဝေသွား၏။ ကားဟွန်းသံကြောင့် လန့်ပြီး လမ်းဘေးသို့အဆင်းတွင် ခြေမခိုင်ဘဲ ချော်ထွက်သွား၏။ ထီးက လွင့်ထွက်သွားသကဲ့သို့ စာလေးလည်း လွင့်ကျသွားသည်။ လူလည်း ရေထဲသို့ 'ဘိုင်း' ခနဲ ထိုးကျသွား၏။

ထိုက်ထိုက်စံ ကမန်းကတန်း ထရပ်မည်ဟန်ပြင်သော်လည်း ခြေတစ်ဖက်က မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်၍ ထောက်မရဘဲဖြစ်သွား၏။

"ဘာ ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်"

ကားမောင်းသူ ဆင်း လာပြီး ရေမြောင်းထဲသို့အရှိန်ပြင်းစွာ မျောပါသွားသော ပွင့်လျက်သားထီးကို သူကလှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ကျွန်တော် လိုက်လို့ မမီတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ထလို့ ရမလား ဟင်"

ထိုက်ထိုက်စံက ထီးထက်စာကို သတိထားရှာဖွေပြီး မတွေ့ရသော အခါ သူ့အား ဒေါသနှင့်မော်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ထ၊မရလို့ ထိုင်နေတာပေါ့၊ ဘယ်သူက ရွံ့ထဲရေထဲမှာ ထိုင်နေမှာလဲ"

စွန့်စွန့်စားစားထွက် လာပြီးမှ အကြံအစည် ပျက်ပြားသွားရသည် ကို မကျေမချမ်းနှင့် ရန်စကားပြောလိုက်၏ ၊ သူက ပြုံးလျက် ထိုက်ထိုက်စံနားကပ် လာပြီး ...

"တို့ တွဲပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ တို့ ကပဲဆေးကုပေးပါ့မယ်"

"ကျွန်မထီးလွင့်သွားတာ လိုက်ဆယ်လို့ မရဘူးလား"

"ဒါကိုလဲ တို့ ကပဲအလျော်ပေးပါ့မယ်"

"ကျွန်မထီးက စတီးအစစ်၊ သုံးဆစ်ချိုးနော်"

"ဒီထက်ကောင်းတာ အလျော်ပေးပါ့မယ်၊ ကဲ ... ဖြည်းဖြည်းထ"

သူ လျော်ပေးမှာ ကနောက် မေမေနှင့် လေးလေးကို အလျင်ဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရပေဦးမည်။ မနက်ဖြန်မေမေရုံးသွားလို့ ထီးမရှိလျှင် ...

တွေးမိသောအခါ ထိုက်ထိုက်စံတုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့ ဂျစ်ကားကိုကြည့်ရင်း ...

"ဒီမှာ ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး ရှင့်ကားနဲ့ ထီးနောက် အပြေးလိုက်စမ်းပါ ၊ မနက်ဖြန် မေမေရုံးသွားရင် ထီးမရှိတဲ့ အခါ ကျွန်မကိုဆွဲမှာ "

သူက ထီးမျောသွားရာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သော်လည်း ထီး၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရတော့သဖြင့် ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြီး ...

"အမျိုးအစားတူတဲ့ ထီးကို ကျွန်တော် ရှာဝယ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ အခု လောက်ဆိုရင် သူများ တွေ ကောက်သွားလောက်ရောပေါ့၊ ကဲ ... ဖြည်းဖြည်းထနေ"

သူ့ လက်ကိုအားပြုပြီး ထလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်ကြီး ပြိုကွဲသွားခဲ့လေပြီ။

"ငါ့ကံနယ်ဆိုးလိုက်တာနော် ...၊ ဝေးပြီထင်ပါရဲ့ မောင်ရယ်"

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးညည်းတွားရင်းက မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာမိ၏။ လွင့်မျောပျောက်ကွယ်သွားသော စာလေးကို တွေ့လို့ တွေ့ငြား ဟိုဟိုဒီဒီရှာဖွေကြည့်မိသေးသည် ။ တွေ့လျှင်လည်း စာကိုယူလို့ ရမည် မထင်ပေ။ ရေစို၍ နူးနေလောက်ပြီ။

"ရှာမနေပါနဲ့ တော့ဗျာ၊ အသစ်ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ ခုချက်ချင်း ခင်ဗျား အိမ်ကိုပို့ပြီးတာနဲ့ ဝယ်ပေးပါ့မယ်"

အလိုက်မသိ တတွတ်တွတ်ပြောနေသော သူ့အား ဒေါသနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ထီးကြောင့် မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ ကျွန်မကိုများ အသစ်မက်တယ်များ ထင်လို့ လား၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းပဲဖြ

စံဖြစ် လုံးဝမလိုချင်ဘူးရှင် သိလား"

သူ့ ကြောင့် ... သူ့ ကြောင့်ဟူ၍ သာ ရင်ထဲမှာ အပြစ်တင်ရင်းက မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည် အထိ သောကဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် မိုးများ ရွံ့စိုနေသော ထိုက်ထိုက်စံငိုသည် ကို သူမြင်မည်မထင်ပေ။

"ဆေးခန်းအလျင်သွားမယ်နော်"

"ဟင့်အင်း ... မသွားဘူး၊ မသွားဘူး၊ အိမ်ပြန်မယ် ...၊ ခုလောက်ဆို ရင် မေမေနှိုးနေရောပေါ့၊ ဒုက္ခပဲ"

"မင်းခြေထောက်မှ မကောင်းသေးတာ"

"အို ... ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း အိမ်ကို အမြန်ရောက်ဖို့ က အရေးကြီးတယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ကမသိအောင် ထွက်လာတာ သိရဲ့လား"

သူသည် ထိုက်ထိုက်စံထက် အသက်ကြီးပြီး ရုပ်ရည် တည်ကြည်၍ လူကြီးလူကောင်းဟန် ပေါက်နေသော်လည်း ထိုက်ထိုက်စံ သတိမထားမိ လောလောဆယ်တွင် အိမ်တံခါးကို အပြင်မှ မင်းတုန်းထိုးပြီး ထွက်သွားသည့်အဖြစ်ကို မေမေသိပါလျှင် ...

"ဘုရားသိကြားမလို့ မေမေမနှိုးပါစေနဲ့ ဦး"

ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေးဆုတောင်းလိုက်၏။

"အိမ်က ဘယ်မှာ လဲ"

"ဪ ... ဟိုရှေ့မှာ ပါ။ ကျွန်မပြပါ့မယ်"

"တို့ က ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ၊ မင်းကို ဆေးကုပေးပါ့မယ်"

ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ မိမိထက် အသက်အများကြီး ကြီးပြီး၊

ဂုဏ်ကြီးသူပါလား ဟူသော အသိ ဝင်သွားသလို စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဝင်မိ၏။

"အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလား"

မသင်္ကာသလို ကြည့်ကာ မေးလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပြီး မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ...

"ဘယ်ကလာ ... ရည်းစားစာ သွားထည့်တာ မေမေအိပ်နေတုန်း ထွက်လာတာရှင် သိပြီလား။ ဒီတော့ ကျွန်မကို အိမ်ရှေ့မှာ ပဲချပေး၊ ကျွန်မဘာသာ အကြံအဖန်နဲ့ အိမ်ထဲဝင်မှာ ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်၊ ဆေးလဲမကုပါနဲ့ ၊ ထီးပဲဆင်တူရိမှား ဝယ်ပေးပါ၊ သုံးဆစ်ချိုးနော်၊ ထီးခေါင်းပြုတ်သွားလို့ မြန်မာဖြစ်ထီးခေါင်းနဲ့ လဲထားရတာ၊ အဲဒါပါပဲ ... နည်းနည်း အကြံအဖန်လုပ်ပေးပါ၊ ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်"

"သိပ်မတင်ပါနဲ့ ဗျာ၊ ခန္ဓာကိုယ် ပိနေပါ့မယ်"

မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည် ။

"အဲ ... သိပ်လွန်သွားပြီ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ပေးပါဦး ...၊ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ၊ ပုဏ္ဏားရိပ်စည်းရိုးလေးရှေ့နော်၊ ဟုတ်ပြီ ... ဆုတ်ဆုတ် လမ်းမဘက် နည်းနည်းရွှေ့လိုက်ဦး၊ ရေမြောင်းထဲကျနေဦးမယ်"

ပြောရင်းက နာကျင်သွားသော ဘယ်ခြေထောက်ကို မသိမသာလေး လှုပ်ကြည့်ထောက် ကြည့်လိုက်သည် ။

"ခြေမျက်စိ လည်သွားသလားမသိဘူး၊ ကျိုးတော့မကျိုးပါဘူး ထင်ပါရဲ့ "

"မင်းက ဆေးကျောင်းသူလား"

ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်သည့် မျက်လုံးတွင် မာနရိပ်လွှမ်းသွား
၏။

"ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ အကဲခတ်တ
တ်ရမှာ ပေါ့၊ လူပဲ အဲဒီအသိဉာဏ်လေးတော့ ရှိရမှာ ပဲ၊ ဆရာဝန်မှ ဆေး
ကျောင်းသူမှ သိရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ကဲ ... သွားပြီ၊ ကျေးဇူးသိပ်တင်တ
ယ်နော်၊ ထီးကိုတော့ ... ကျွန်မဘာသာ လာယူပါ့မယ်၊ ဟို ... ဘယ်မှာ
နေသလဲ ဆိုတာ"

"တို့ နေတာက မင်းတို့ အိမ်နဲ့ လေးအိမ်ကျော်၊ ခုနကအိမ်ကျော်သွား
တဲ့ နေရာ၊ တို့ နာမည်က ထက်မင်း၊ ဒေါက်တာထက်မင်း"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန် မေမေရုံးမသွားခင် လာယူ
မယ်နော်၊ စောစောလေး"

"ဟေ့ ... ဖြည်းဖြည်းဆင်းလေ"

"ရပါတယ်"

စိတ်ဆောင်နေ၍ လားမသိ။ နာကျင်သော ခြေထောက်ကို အသာ
ချော၍ ညာခြေနှင့် ဖေးနင်းရသည် မှာ ခရီးမတွင် လှပေ။ ခြံဝရောက်မှ
ရွံ့များ လူးနေသော မိမိအဖြစ်ကို ရှက်ရွံ့စွာ မလုံမလဲနှင့်
နောက်လှည့်ကြည့်မိ၏။

စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံကို မျက်စောင်းထိုးကာ
အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းလာလိုက်သည် ။

ခြေထောက်နာသော ဝေဒနာနှင့်အတူ မင်းတုန်းထိုးထားသော
တံခါးနောက်ကွယ်မှ မိခင်အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့သဖြင့် သက်ပြင်း
တိုးတိုးချရင်းက သုံးထစ်သော အုတ်သားလှေကားပေါ်သို့ မတက်နိုင်

သေးဘဲ လှေကားရင်းမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

မျှော်လင့်ချက် ပန်းတိုင်လေး ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသွားပြီး ဖြစ်၍ မျက်ရည်များ တာကျိုးပေါက်သွားလေပြီ။

“ခုမှ တကယ်ဝေးပြီ မောင်ရယ်၊ မိစ္ဆာ လုပ်ရမလဲ ... မောင်၊ မိစ္ဆာ ရူးချင်ပြီ”

“ခေတ်ကလေးတွေများ သိပ်ခက်တာပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ရူးများ ရူးနေသလား မသိဘူး၊ ဆေးခန်းသွားပါဆိုလဲ မသွားဘူး၊ အားကြီး ပေတာပဲ၊ မိန်းကလေးမို့ပဲ၊ ယောက်ျားလေးဆို ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး”

“ကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲ အန်တီရယ်”

“အမယ်လေး မကလေးဘူး၊ မကလေးဘူး တက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံး အတန်းတောင် အောင်ပြီးနေပြီ၊ သက်သက်ဆိုးနေတာ”

စကားပြောသံများ နှင့်အတူ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော မိခင်နောက်မှ သူ့အားတွေ့ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မိမိညာထားတာတွေကို မိခင်များ သိသွားပြီလားဟူ၍ မလုံမလဲနှင့် သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူက ခပ်တည်တည်နှင့် ...

“သမီးကံပဲ သမီးရေ၊ ဒီဒေါက်တာက အိမ်ရှေ့မှာ ကားပျက်နေတာ၊ သူ့ကားကို ခဏရပ်ထားပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းရင်း ဆရာဝန်မှန်းသိလို့ မေမေခေါ်လာတာ၊ သမီးသွားရ သက်သာသွားတာပေါ့”

“အားနာစရာကြီး မေမေရယ်၊ သမီး ဒီပြင်ဆရာဝန်နဲ့ ကုမှာ ပေါ့၊ ဘာလို့ ခေါ်လာရတာလဲ”

“ဟဲ့ ...”

လေသံမာနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် မိခင်က တအံ့တဩနှင့် ဟန့်တားလိုက်၏။ သူက ခွင့်လွှတ်ပြီးပြီးကာ ...

“ဆေးမထိုးပါဘူးကွယ် ... ခြေထောက်နာတာလေးကို ကြည့်ရုံကြည့်မှာ ပါ၊ ခဏနော်၊ နာနေတဲ့ ခြေထောက်ကို ပြပါဦး”

“သမီး ငရဲကြီးနေပါ့မယ်၊ ရပါတယ် ဖြစ်ကာစမို့ပါ ... နောက်နေ့ဆိုရင် ပျောက်သွားမှာ ပါ”

“မိထိုက်စံနော် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

မိခင်က လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်၍ နှုတ်ခမ်းချွန်ပြီး ခြေထောက်ကိုလွှမ်းထားသော စောင်လေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖယ်လိုက်၏။ မကျေမနပ်နှင့် မျက်လုံး စွေကြည့်လိုက်သော်လည်း သူက ဘာမှ မဖြစ်သလိုနေပြီး ဒဏ်ရာရထားသော ခြေထောက်ကို ကိုင်ကြည့်ကာ ...

“တော်တော် ယောင်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ အန်တီ”

“မပြောချင်ဘူးလေ၊ မနေ့က အန်တီအိပ်နေတုန်း မိုးရွာထဲ ရေချိုးတယ်တဲ့ ၊ အဲဒီတော့ ချော်လဲတာပေါ့၊ လူကြားလို့ မှ မကောင်းတော်”

မလုံမလဲနှင့် ခေါင်းကိုငုံ့ထားသည် ။

“ရေနွေးရမလား အန်တီ”

ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် မိခင်က ကမန်းကတန်း အိပ်ခန်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားသောအခါ ...

“နေပါဦး၊ ဘာလို့ လာရတာလဲ၊ မေမေသိသွားမှ ဖြင့်”

လေသံအုပ်ကာ လှမ်း ရန်ထောင်လိုက်သည် ကို ပြီး၍ ခေါင်းခါပြီး

...

“လုံးဝ မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီမှာ ထီးပါတယ် ရော့ ... ရော့ ဒီနားမှာ ထား မယ်နော်။ ကိုယ်ဒီရှေ့မှာ ကားပျက်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ နာရီဝက်ရှိပြီ၊ မိုးမရွာလို့ တော်သေးတယ်၊ ဒီမနက်လာမယ်ဆိုပြီး မလာ ထဲက တို့ စိတ်ပူနေတာ၊ ဒါကြောင့် ဆေးရုံမသွားခင် စနည်းနာနေတာ”

“သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

“မင်း - ဒီစကားကို ခဏခဏ ပြောနေတာပဲ၊ နောက်မှ တင်၊ ကဲ ... ခြေထောက်က ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး၊ အရိုးများ အက်သွားလား”

သူက ခြေထောက်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်စဉ် ထိုက်ထိုက်စံ နှုတ်ဖျားမှ ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူ့လက် ပြန်ရပ်လိုက်၏။

“ညက သိပ်ကိုက်တာပဲ၊ မေမေ တစ်ညလုံး ဆေးထလိမ်းပေးနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမနက် မေမေ ရုံးမသွားနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာရေ၊ သူ့ဘဘကလဲ ရန်ကုန်သွားတာ မနေ့တည်းက ပြန်မလာလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သူ့ကို ထားသွားလို့ မဖြစ်တာနဲ့ ခွင့်ယူလိုက်ရတယ်လေ”

ရေနွေးဇလုံကို လက်နှီးနှင့်ကိုင်ကာ ဝင်လာသော မိခင်ကြောင့် စကားပြတ်သွား၏။

“ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်မှ ထင်တယ်အန်တီ၊ အရိုးကျိုးသွားလား၊ အက်သွားလားမသိဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲ ... သူ့ဘဘကလဲ ...”

“ကျွန်တော်ခေါ်သွားပါ့မယ် အန်တီ၊ အခုပဲ ကျွန်တော် ဆေးရုံသွားမလို့ ပါ”

“အင်း ... ဟန်ကျတာပဲ၊ ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီပါဦးကွယ်”

“စိတ်ချပါအန်တီ၊ တစ်လမ်းတည်းသားချင်းတွေပဲ ကူညီရမှာ ပေါ့၊
ကဲ ... အန်တီတို့ နည်းနည်းပြင်ကြဦး၊ ကျွန်တော်ကားနည်းနည်း
သွားကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာကားက ...”

“ရပါတယ် အန်တီတို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ကားပြီးနေပါပြီ”

သူက အဓိပ္ပာယ်ပါသော အပြုံးနှင့် ထိုက်ထိုက်စံအား
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ထွက်သွား၏။

“သူတော်ကောင်း နတ်မတာပဲ သမီး၊ ကဲ - အင်္ကျီလေးဘာလေး လဲရ
အောင်၊ နေနေ ... ငြိမ်ငြိမ်နေ မေမေထုတ်ပေးမယ်”

“အို ... လူနာပဲ၊ မေမေကလဲ ဘာအလှအပလိုလို့ လဲ”

“ညည်းဟာလေ အမေလုပ်တာကို အမြဲ ကဖျက်ယဖျက်လုပ်တယ်၊
ကဲ ... စကားသိပ်မရှည်နဲ့ ဝတ်၊ အိမ်နီးချင်းဆိုတော့ဆေးလဲ ကုပေးတ
ယ်၊ ကားနဲ့ လဲ လိုက်ပို့ပေးတယ်၊ အပြန်မှာ ဆိုက်ကားနဲ့ ပြန်တာပေါ့”

မိခင် ဒေါ်ကျော့ခင်က ရွှင်မြူးတက်ကြွနေသလောက် ထိုက်ထိုက်စံရ
င်ထဲမှာ နှမ်းလျနေသည် ။ ဒီဆရာဝန်က အဘယ်ကြောင့် သဘောကော
င်းနေသည် ကို ဒေါ်ကျော့ခင် မသိသေးပေ။

ပို၍ သဘောကောင်းသည် က အိမ်အပြန် ကားနှင့်လိုက်ပို့လိုက်သေး
သည် ။ ထိုက်ထိုက်စံ ခြေထောက် အရိုးအပ်သွားသဖြင့် ကျောက်ပတ်
တီးကိုင် ထားလိုက်ရ၏။ ဒေါ်ကျော့ခင်က သူ့အတွက် တတွတ်တွတ်
ကျေးဇူးတင်၍ ဆုပေးနေသည် မို့ ထိုက်ထိုက်စံ ပါးစပ်ပိတ်နေမိသည် ၊
ဤသည် ကို ဒေါ်ကျော့ခင်က မကျေနပ်၍ ...

“နေပါဦး၊ ညည်းက ကျေးဇူးတင်စကားလေး ဘာလေးပြောဦးလေ”

“အာ ... မေမေက ခဏခဏတင်နေတော့ တော်ကြာ ဒေါက်တာကိုပိ နေမစိုးလို့ ”

“တယ် ... ဒီကောင်မလေး ရွတ်နောက်နောက်နဲ့ ”

ခေါင်းကို ပူခနဲနေအောင် ခေါက်လိုက်သဖြင့် ထိုက်ထိုက်စံ ရယ်မော လိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိခင်နှင့် စနောက်နေကျ ဖြစ်၏။

“ဒေါ်ကျော့ခင်”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် ထိုက်ထိုက်စံက အိပ်ရာထက် ပစ်လွဲ ချကာ စောင်ကိုခေါင်းမြီးခြုံပြီး ...

“မေမေနော် ... အိပ်ခန်းထဲမခေါ်လာနဲ့ သမီး အိပ်နေပြီပြော”

ထိုက်ထိုက်စံ အပြုအမူကြောင့် ဒေါ်ကျော့ခင်မျက်နှာ မှိုင်းညိုသွား ၏။

“ဟင်း”

ဟင်းခနဲ တစ်ချက်မန်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားသဖြင့် သူလ ညည်း သူ့ဆေးသေတ္တာထဲသို့ ဆေးပုလင်းများ စီထည့်ကာ အခန်းအပြင်ထွ က်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“အိပ်နေပါလား”

သူ့ အားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည့် လူကြီးအား သူက လည်း ပြန်အကဲခတ်လိုက်သည်။ အသက် ၄၀ နားနီးနေသည့် အရာရှိဂို က်ပေါက်သည့် ဥပဓိရုပ် ခန့်ညားသည့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သ ည့်။

“ဆရာ၊ သူက ကျွန်မတို့ လမ်းထဲက ဆရာဝန်လေးပါ ... ဒေါက်တာ၊ ဒါ ကျွန်မတို့ အရာရှိ ဦးချစ်ဦးပါ ...၊ (.....) ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာလုပ် နေပါတယ်၊ အကြီးအကဲပေါ့ ရှင်”

ဒေါ်ကျော့ခင်က သူ့အရာရှိအား တလေးတစား မိတ်ဆက်ပေးလိုက် သဖြင့် ထိုအရာရှိအား မည်မျှအလေးထားကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်သ ည့် ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ ကျွန်တော်လဲ အန်တီခင်က ဖုန်းဆက်လို့ စိတ်ပူပြီး ပြေးလာတာပါ။ ညီမလေးထိုက် အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးပါသလား”

“ဟို ... သိပ်မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ အရိုးအက်သွားတာပါ”

‘အန်တီခင်’ ‘ညီမလေး’ ဟု သူ့အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက် ပြောနေခြင်းအားဖြင့် ထိုက်ထိုက်စံအပေါ် အလေးသာသော အရာရှိကြီးဖြစ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်၏။

“သူအိပ်နေပါလား”

“အခုပဲ အနာကိုက်သက်သာအောင် အိပ်ဆေးထိုးပေးထားလို့ ပါ”

သူကလည်း ထိုက်ထိုက်စံဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြောလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... လူနာအနားယူပါစေ များများ အိပ်နိုင်မှ မြန်မြန်အားဖြစ်ပြီး အရိုးက မြန်မြန်ပြန်ဆက်မှာ ပါ”

သူကဦးဆောင်ထွက်လာသဖြင့် ဒေါ်ကျော့ခင်နှင့်ဦးချစ်ဦးတို့ နောက်မှ လိုက်လာ၏။

ဒေါက်တာထက်မင်းက

အနားယူအိပ်စက်ရန်

ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုက်ထိုက်စံကမူ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံထားပြီး
ငိုကြွေးနေသည် ကိုတော့ မည်သူမျှမသိပေ။ မနေ့ကရေးထားသော စာ
လေးကို သတိရကာ နှမေျာတသဖြစ်နေမိ၏။

“မောင် ... သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ ...၊ မောင့်ဦးလေး ဦးချစ်ဦးနဲ့
မေမေနဲ့ သိပ်အလျဉ်းသင့်ပြီး အိမ်ကိုဝင်ထွက်နေပြီး မိစ်ကို ဦးချစ်ဦးက
နှစ်သက်ကြောင်း၊ လက်ထပ်ချင်ကြောင်း မေမေကဖွင့်ပြောနေပြီ၊ အဲဒါ
မောင်မြန်မြန်လာပါလား ...၊ ဒါမှ မဟုတ် မောင့်ဦးလေးဆီကို စာရေးလို
က်ပါလား၊ မောင်နဲ့ မိစ်အကြောင်းကို ရေးလိုက်ရင် သူ
နောက်ဆုတ်သွားမှာ ပါ၊ မိစ်တော့ အသက်ကြီးတယ်ဆိုပြီး ငြင်းနေတာ
ပဲ၊ မေမေက တိုက်တွန်းသလို ဘာဘကလဲ တိုက်တွန်းနေပြီ၊ မောင်နဲ့ သ
ဘောမတူဘူးလို့ မေမေကပြောတယ်၊ ဒါတောင် ဦးချစ်ဦးတူမှန်းမသိလို့
သိရင် ပိုသဘောမတူဦးမှာ ၊ မစံစိတ်ညစ်တယ် မောင်ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ၊ မောင်မြန်မြန်ပြန်လာမှ ကောင်းမယ်၊ မစံတော့ မောင့်ဆုံးဖြတ်တာ
နာခံဖို့ အသင့်ပါပဲဆိုတာကို မောင်သိထားစေချင်တယ်”

ချစ်ရသူကခိုးရင်တောင် လိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားသောစာကို မောင်မ
ဖတ်ရတော့ပေ။ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးဘဲ ဦးချစ်ဦးဘက် အ
လေးသာနေ၏။ ဦးချစ်ဦးကို လုံးဝမယူချင် မိမိထက် အသက် ၂၀
နီးပါးကြီးသော အဖေအရွယ်ကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံချင်ပေ။

“ဒုက္ခပါပဲမောင်ရယ်၊ မစံ မောင့်ကို ဘယ်လိုလုပ် ဆက်သွယ်ရမှာ လဲ
”

“လဆန်းတစ်ရက်ပဲ မောင်တို့ မြို့ပေါ်မှာ ရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့ ရက်တွေ
က တောထဲမှာ ပဲနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် လကုန်ရင် စာထည့် လိုက်လေ၊
ဒါမှ မောင့်လက်ထဲစာရမှာ ၊ မြန်မြန်ဖတ်ရတာပေါ့”

မောင့်စကားများကို ကြားယောင်လာကာ တစ်လဆိုသော ကာလအတွက် အဖော်မဲ့အားငယ်စွာ ဖြတ်ကျော်ရပေမည်။

*